

Τροία

λεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ συλληφθῆ. Ἡ ἄμεσος λοιπὸν ἀπόκρυψις αὐτῆς ἐπεβάλλετο ἀναποδράστως. Ἀδύνατον ὅμως ἦτο εἰς τὸν Ὀλιβιέρον, τὸν συγκατοικοῦντα μετὰ τοῦ φεθεροῦ πατρὸς του, νὰ τὴν φιλοξενήσῃ, οὐδ' εἶχεν ἡ δυστυχῆς γνῶριμον κανένα ἄξιον ἐμπιστοσύνης. Εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενος ἀμηχανίαν ἐνθυμήθη ὁ Ὀλιβιέρος ὅτι ὁ στενὸς φίλος του ζωγράφος Οὐρβάνος εἶχε πλὴν τοῦ ἐργαστηρίου του, ὅπου ἔμενεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἄλλο εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν δωμάτιον, χρησιμεῖον μόνον πρὸς ὕπνον. Ἐπιτυχῶν τὴν παραχώρησιν αὐτοῦ ἔσπευσε νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τὴν ἐρωμένην του.

Ὁ Οὐρβάνος ἤρχετο ἐνίοτε νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέραν μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενουμένων. Μετὰ τινος τοιαύτας ἐπισκέψεις ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ ἴδῃ τὴν Μαρίαν ἐνῶ ἔλειπεν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ἔμεινεν ἱκανὴν ὥραν μετ' αὐτῆς. Ἐπανελθὼν τὴν ἐπιούσαν ἔμεινε περισσότερον, καὶ ἀκόμη μακρότεροι ὑπῆρξαν αἱ τρεῖς μετὰ αὐτὴν ἐπισκέψεις του. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν ἐλθὼν ὁ Ὀλιβιέρος τὸ ἐσπέρας εὗρεν ἔρημον τὸ δωμάτιον καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης σύντομον ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ἧτις τοῦ ἀνήγγελλεν ὅτι τὸ ἄσυλον αὐτῆς εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν οἶκον μιᾶς συγγενοῦς τῆς, παρεκάλει δὲ αὐτὸν θερμῶς νὰ μὴ ἐκτεθῆ ζητῶν νὰ τὴν ἴδῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν περιμείνῃ μετὰ ἡκτὼ ἡμέρας τὴν ὁγδόην τῆς ἐσπέρας εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγ. Σουλπικίου.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐλύπησε καὶ κῆπως ἐξέπληξε τὸν Ὀλιβιέρον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν εἰπεῖ πλειστάκις ἡ Μαρία ὅτι οὐδένα ἔχει εἰς Πάρισις συγγενῆ. Ἐπρέξε νὰ τὴν δεῖξῃ εἰς τὸν Οὐρβάνον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τινος ἀμηχανίας.

— Τὸ πρωί, τοῦ εἶπε, μετέβην νὰ ζητήσω κῆτι

εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ εὗρηκα τὴν Μαρίαν ἀνήσυχην καὶ φοβισμένην ἐκ τῆς εἰδοποιήσεως ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ ἄσυλόν τῆς. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε καὶ με παρεκάλει νὰ τὴν συνοδεύσω, ἐπρόσθεσεν ἀπροσέκτως.

— Τότε ἤξεύρεις ποῦ εἶναι! ἔκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἐπάνω κάτω, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος, ἀλλὰ τὸ μυστικὸν δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ τὸ εἶπω. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἡ Μαρία εἶναι ἀσφαλῆς ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται. Ὅπως δῆποτε καλὰ θὰ κάμῃς ν' ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν τῆς μὴ ζητῶν νὰ τὴν ἴδῃς διὰ μερικὰς ἡμέρας, διότι ἡ ἀστυνομία γνωρίζει τὰς παλαιὰς σχέσεις σου μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἐνδέχεται νὰ σὲ κατασκοπεύῃ καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσῃ. Ἄν ἔχῃς σπουδαῖόν τι νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃς ἔμπορῶ νὰ ὑπάγῃς ἐγώ.

Ὁ Ὀλιβιέρος οὐδὲν ὑποπτεύσας ἀνεχώρησε κατὰ τὴν ἡσυχώτερον, τὴν δὲ ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ὑπῆγε νὰ περιμένῃ τὴν Μαρίαν πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Σουλπικίου. Ἄλλ' ἡ ὥρα παρῆλθε καὶ ἡ ἐρωμένη του δὲν ἐφαίνετο. Ἡ ἀνησυχία του ἠύξανεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Οὐρβάνον.

— Ἡ Μαρία, εἶπεν οὗτος, εἶναι ἄρρωστη καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπόψε.

— Ἄρρωστη! ἀνέκραξεν ὠχρῶν ὁ Ὀλιβιέρος, ὁδήγησέ με πρὸς αὐτήν.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε ῥητῶς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν φίλον του, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὸ βλέμμα του.

— Ἄκουσε, Οὐρβάνε, εἶπε πρὸς αὐτόν, πρέπει